

ΙΩΑΝΝΑ ΛΙΟΥΤΣΙΑ

TOTEM

Η Ιωάννα Λιούτσια γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1992. Είναι απόφοιτη των τμημάτων Θεάτρου ΑΠΘ (κατεύθυνση σκηνοθεσίας), Ιστορίας – Αρχαιολογίας ΑΠΘ (ειδίκευση Ιστορία Τέχνης) και της Ανωτέρας Δραματικής Σχολής «Σύγχρονο Θέατρο Β. Διαμαντόπουλος». Εργάζεται ως ηθοποιός, σκηνοθέτης και θεατροπαιδαγωγός. Έχουν κυκλοφορήσει τρεις προσωπικές ποιητικές της συλλογές. Από το 2012 αρθρογραφεί σε περιοδικά και ιστοσελίδες με άρθρα κυρίως γύρω απ' το θέατρο και τη λογοτεχνία.

Διατηρεί προσωπική ιστοσελίδα: <https://johannali284.wixsite.com/ioannalioutsia>

Email: johannali284@gmail.com

FB: Ioanna Lioutsia

Το θεατρικό έργο *Τοτέμ* απέσπασε το Γ' βραβείο στον Διαγωνισμό συγγραφής θεατρικού μονόπρακτου του περιοδικού *Παλινωδία* (2018).

Το θεατρικό έργο *Τοτέμ* της Ιωάννας Λιούτσια διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Γυναίκα

Άνδρας

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Μια διασκευή του μύθου του Πυγμαλίωνα και της Γαλάτειας στη σύγχρονη εποχή. Ένας άνδρας ερωτεύεται μία γυναίκα την οποία έχει πλάσει στο μυαλό του όπως εκείνος ήθελε. Προβάλλει σ' αυτήν το ιδανικό του πρότυπο. Παρακολουθούμε τις δυναμικές και τις ισορροπίες ενός ζευγαριού, οι οποίες συνεχώς αλλάζουν, αλλάζοντας τα πρόσωπα εξουσίας μέσα στη σχέση.

τοτέμ : ουδέτερο άκλιτο

1.φυσικό αντικείμενο ή πλάσμα της φύσης που θεωρείται ιερό και χρησιμοποιείται σαν έμβλημα φυλής

2.(ειδικότερα) είδωλο κατασκευασμένο να μοιάζει με αυτό το αντικείμενο ή πλάσμα

Μέρος Α'

Άνδρας: Θέλω να σε γνωρίσω.

Γυναίκα: Εγώ δεν θέλω.

Άνδρας: Πρέπει.

Γυναίκα: Κανείς δεν σ' αναγκάζει.

Άνδρας: Μου το ορίζει η φύση.

Γυναίκα: Νόμιζα πως οι καλλιτέχνες ορίζουν τη φύση, όχι εκείνη αυτούς.

Άνδρας: Άσε με να 'ρθω κοντά.

Γυναίκα: Αυτό δεν γίνεται.

Άνδρας: Γιατί;

Γυναίκα: Γιατί πονάω.

(Παύση)

Άνδρας: Άσε με να σε πλησιάσω. Δεν θα σ' αγγίξω. Μόνο να 'ρθω κοντά.

Γυναίκα: Τι θα πετύχεις με αυτό;

Άνδρας: Θέλω να σου μάθω τον έρωτα.

Γυναίκα: Μην μου λες άλλα ψέματα. Πονάω.

Άνδρας: Είναι που δεν μ' αφήνεις να 'ρθω.

Γυναίκα: Είναι που πέρασαν τα χρόνια και δεν αντέχω πια να πιστεύω.

Άνδρας: Μα δεν πέρασε χρόνος. Μόλις γνωριστήκαμε.

Γυναίκα: Στο πρόσωπό σου βλέπω κάθε άντρα που έχω γνωρίσει.

Ανδρας: Εγώ σε βλέπω όπως κανείς δεν σε έχει δει.

Γυναίκα: Πώς δηλαδή;

Ανδρας: Σαν ήλιο. Σαν βροχή. Σαν το ουράνιο τόξο, σαν το καλό μου τζίνι.

Γυναίκα: Δεν ξέρεις ποια είμαι.

Ανδρας: Βλέπω σε σένα πράγματα που ούτε εσύ δεν ξέρεις. *(Παύση)* Εστω, κι αν κάνω λάθος, άσε με να 'ρθω κοντά.

Γυναίκα: Δεν μπορώ.

Ανδρας: Μα γιατί; *(Παύση)*

Γυναίκα: Γιατί σιχαίνομαι τους ανθρώπους.

Ανδρας: Δεν μπορεί.

Γυναίκα: Μπορεί. Αφού το νιώθω.

Ανδρας: Και μένα;

Γυναίκα: Εσύ δεν είσαι άνθρωπος;

Ανδρας: Έτσι δείχνουν τα χαρακτηριστικά μου.

Γυναίκα: Τότε λοιπόν μην ρωτάς. Όλους τους σιχαίνομαι. *(Παύση)* Ακόμα και τον εαυτό μου. Κυρίως τον εαυτό μου, πρώτο και καλύτερο τον εαυτό μου. Πόσες φορές μου 'ρχεται να πάρω ένα μαχαίρι και να το μπήξω στην κοιλιά μου, εδώ, εδώ, να φανούν τα σωθικά μου... Αλλά βλέπεις δεν έχω ακονίσει ακόμη τα μαχαίρια μου. *(Παύση)* Χαχα, μια καλή δικαιολογία για όλους αυτούς που δεν τόλμησαν να δούνε τη ζωή κατάματα και να πεθάνουν.

Ανδρας: Δεν ξέρω γιατί σε σιχαίνεσαι. Σε βρίσκω όμορφη και θελκτική.

Γυναίκα: Αυτό είναι που μου τη σπάει! Αυτό είναι που δεν αντέχω στους ανθρώπους! Την ομορφιά! Την ομορφιά! Ποια ομορφιά; Δεν υπάρχει ομορφιά, ακούς; Πέρασα μια ζωή για να γίνω όμορφη, για να αρέσω, για να με δέχονται οι άντρες. Ποιοι άντρες; Η ασχήμια η δική τους, η ασχήμια του μυαλού τους, θέλει όμορφα κάτοπτρα για να καθρεφτιστεί και να παραμορφωθεί. Τους σιχαίνομαι. Όλους τους σιχαίνομαι. Όλοι είναι ίδιοι. Κι εσύ. Θέλετε γυναίκες φασόν με ημερομηνία λήξης και δεν σας ενδιαφέρει τίποτα άλλο. Μόνο ν' ανταποκρίνεται στα κριτήρια ομορφιάς που έχει θέσει η βιομηχανία του πορνό. Έτσι δεν

είναι; Κι εσείς κάθεστε και ονειρεύεστε την τέλεια γυναίκα που έχουν σχηματίσει άλλοι για εσάς. (*Παύση*) Δεν θέλω κανέναν. Σας μισώ όλους.

Άνδρας: Μα η “εμφάνιση” είναι μόνο μια λέξη, μια ιδέα, τίποτα παραπάνω. Είναι μονάχα ένα όνομα που δίνουμε σε κάτι ή σε κάποιον γιατί το αναγνωρίζουμε, γιατί θεωρούμε πως το ξέρουμε.

Γυναίκα: Κι εσύ πιστεύεις πως με ξέρεις;

Άνδρας: Ξέρω πως σε βρίσκω θελκτική και χαριτωμένη. Όμορφη.

Γυναίκα: Όμορφη; Τι πάει να 'πει όμορφη;

Άνδρας: Όμορφη... Δεν μπορώ να το εξηγήσω... Πώς να στο πω; Αν με ρωτούσανε τι ξεχωρίζω σε σένα, δεν θα έλεγα τα μάτια σου ή τα μαλλιά σου, δεν θα 'λεγα το χαμόγελό σου ούτε το σώμα σου, γιατί απλώς δεν μπορώ να ξεχωρίσω κάτι. Σε βρίσκω όμορφη. Συνολικά. Βρίσκω όμορφη εσένα, σαν άνθρωπο ακέραιο.

Γυναίκα: Σαν άνθρωπο ακέραιο; Σ' ευχαριστώ που μου το λες αυτό. Δεν είμαι άρα άλλη μια μηχανή του σεξ, μια μηχανή που γεννάει γενναίους απογόνους, μια μηχανή που γεννάει παιδιά που σκοτώνονται. Είμαι επιτέλους ένας άνθρωπος ακέραιος. Ένας άνθρωπος που θα του ζητήσουν τη γνώμη του, ε; Είμαι εγώ η ίδια ολόκληρη η ανθρωπότητα. Ευτυχώς, ευτυχώς. Δεν θα άντεχα να είμαι απλώς όμορφη. Όμορφη είναι η Barbie. Εγώ πάντα την μισούσα την Barbie γιατί ήταν το ακριβώς αντίθετο από μένα: ψηλή, λεπτή, με ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια. Σιχαμένη. Αυτή φταίει για όλα, αυτή κατέστρεψε τον πολιτισμό μας. Ευτυχώς που δεν της μοιάζω. Τώρα ησύχασα, ναι, σαν άνθρωπος ακέραιος βρήκα τη θέση μου στον κόσμο.

Άνδρας: Με κοροϊδεύεις;

Γυναίκα: Μα γιατί το λες αυτό;

Άνδρας: Οι άνθρωποι σ' έχουν πικράνει. Όμως πρέπει να συνεχίσεις.

Γυναίκα: Με σένα;

Άνδρας: Με κάποιον. (*Παύση*) Με μένα.

Γυναίκα: Γιατί με σένα; Τι το αλλιότιχο έχεις εσύ;

Άνδρας: Είμαι ειλικρινής.

Γυναίκα: Και;

Άνδρας: (Παύση) Και πονάω. Πονάω πολύ. (Μεγάλη παύση)

Άνδρας: Αφέσου.

Γυναίκα: Δεν έχω τη δύναμη.

Άνδρας: Δεν χρειάζεται να βάλεις δύναμη. Αρκεί να το θέλεις.

Γυναίκα: Δεν το θέλω.

Άνδρας: Δεν είσαι σίγουρη.

Γυναίκα: Δεν μπορείς να το ξέρεις.

Άνδρας: Δεν μου έχεις εμπιστοσύνη;

Γυναίκα: Δεν σε ξέρω.

Άνδρας: Δεν έχουμε γνωριστεί;

Γυναίκα: Δεν σε θυμάμαι.

Άνδρας: Δεν είμαι εγώ;

Γυναίκα: Δεν ξέρω ποιος είσαι.

Άνδρας: Εγώ.

Γυναίκα: Εγώ...

Άνδρας: Εγώ που πονάω.

Γυναίκα: Α! Εσύ που πονάς! (Παύση) Γιατί;

Άνδρας: Τι γιατί;

Γυναίκα: Γιατί εσύ;

Άνδρας: Γιατί εγώ είμαι εκείνος που πονάει.

Γυναίκα: Γιατί εσύ όμως;

Άνδρας: Γιατί έτσι το θέλησε Αυτός.

Γυναίκα: Ποιος;

Άνδρας: Ο Θεός.

Γυναίκα: Ο άνθρωπος.

Ανδρας: Όχι.

Γυναίκα: Τι;

Ανδρας: Ο Θεός.

Γυναίκα: Δεν υπάρχει Θεός.

Ανδρας: Όταν τον συναντήσεις να του το πεις αυτό. Είμαι σίγουρος πως θα γελάσει.

Γυναίκα: Γιατί;

Ανδρας: Γιατί ο Θεός δημιούργησε το χιούμορ. Και το γέλιο. Και τη σκέψη.

Γυναίκα: Και τον πόνο; Και το ψέμα; Και την υποκρισία;

Ανδρας: Σε θέλω.

Γυναίκα: Πρώτα πρέπει να μου πεις γιατί πονάς.

Ανδρας: Πονάω – μην ρωτάς.

Γυναίκα: Πρέπει.

Ανδρας: Πονάω για σένα, για χάρη σου.

Γυναίκα: Πώς;

Ανδρας: Πονάω για να με θέλεις και πονάω επειδή σε θέλω. Όπου υπάρχει πόθος, επιθυμία, υπάρχει και πόνος. Σε θέλω γιατί δεν σε έχω κι αυτό με κάνει να πονάω, με κάνει δυστυχημένο. Όσο σε θέλω, σημαίνει πως υπάρχει κάτι ακόμα, κάτι κρυφό που δεν έχω καταφέρει ν' αγγίξω. Κι εγώ θέλω να τα ξέρω όλα για σένα, μακάρι να σε ήξερα από πάντα, να μπορούσα να κατέχω το παρελθόν σου, το παρόν και το μέλλον σου. Να ήξερα πώς ήτανε κάθε στιγμή της ζωής σου. Το ξέρω πως αυτό θα ήταν καταστροφικό, όχι για μας, για τον Έρωτα. Ο έρωτας δεν γεννιέται και δεν ζει, παρά μόνο όταν παραμένει ένα κομμάτι του άλλου κρυφό, ανεξερεύνητο, να σε προκαλεί να το κατακτήσεις. Ερωτεύομαι σημαίνει ερωτώ τον άλλον. Ερωτευόμαστε μόνο ό,τι δεν κατέχουμε ολόκληρο. Ο Έρωτας μου για σένα δεν είναι τίποτα περίπλοκο. Είναι μονάχα η επιθυμία μου να γίνεις δική μου. Αχ, κι αυτή η επιθυμία είναι ένα ατέλειωτο βασανιστήριο. Κανένα άγγιγμά μου δεν πρόκειται να με ικανοποιήσει. *(Παύση)* Εντάξει τώρα; Θα με αφήσεις να μπω μέσα σου;

Γυναίκα: Ευτυχώς που σε μισώ αρκετά για να μπορώ να είμαι ερωτευμένη μαζί σου.

Ευτυχώς που σε μισώ για να σ' αφήσω να μπαίνεις μέσα μου.

Ανδρας: Πονάς. Πονάς. Πονάς. (παύση)

Ανδρας: Γιατί να μην με κοιτάς έτσι και στην πραγματική ζωή;

Γυναίκα: Ποια είναι η πραγματική ζωή;

Ανδρας: Αυτή πέρα απ' το σεξ.

Γυναίκα: Δεν υπάρχει ζωή πέρα απ' το σεξ. Όλα τα άλλα είναι ψέμα.

Ανδρας: Όλα τα άλλα είναι πραγματικότητα.

Γυναίκα: Ξέρω γιατί πονάς.

Ανδρας: Φυσικά, αφού στο είπα πριν.

Γυναίκα: Δεν ήταν αλήθεια. Η αλήθεια είναι άλλη, την είδα στο βλέμμα σου όταν ήσουν μέσα μου.

Ανδρας: Τι είδες δηλαδή;

Γυναίκα: Ότι τους σιχαίνεσαι κι εσύ. Σιχαίνεσαι τους ανθρώπους.

Ανδρας: Όχι.

Γυναίκα: Ναι, θα 'θελες να ήσουν μόνος σου. Να μην έχεις κανέναν. Να μην υπήρχε ο κόσμος.

Ανδρας: Όχι.

Γυναίκα: Ναι.

Ανδρας: Όχι.

Γυναίκα: Ναι! Πες την αλήθεια, παραδέξου το! Τους μισείς!

Ανδρας: Δεν μισώ κανέναν, θέλω απλώς την ησυχία μου.

Γυναίκα: Πες μου.

Ανδρας: Τι;

Γυναίκα: Γιατί τους μισείς;

Ανδρας: Κανέναν δεν μισώ.

Γυναίκα: Είπα πες μου. Υποσχέθηκες πως θα είσαι ειλικρινής.

Ανδρας: Ναι.

Γυναίκα: Και ότι θα πονάς.

Ανδρας: Ναι.

Γυναίκα: Ε τότε πες μου. Θέλω να σ' ακούσω να πονάς.

Ανδρας: Γιατί;

Γυναίκα: Μόνο έτσι θα καταφέρω να σε νιώσω. Και θέλω να σε νιώσω. Γαμώτο, έχω την ανάγκη να σε νιώσω. Θέλω να γίνεις ο κάκτος μου, ή.. ή ... ο οικόσιτος σκαντζόχοιρός μου. Θέλω να με τσιμπάς και να με πληγώνεις ελεγχόμενα. Να με ματώνεις απ' αγάπη. (*Παύση*)
Πες μου, υποσχέθηκες.

Ανδρας: Δεν θυμάμαι τίποτα για να σου πω.

Γυναίκα: Πες μου τι έζησες.

Ανδρας: Τίποτα που να μην είναι λόγια.

Γυναίκα: Πες τα μου. Θέλω να τα μάθω.

Ανδρας: Οι πράξεις είναι που μετράνε.

Γυναίκα: Τα λόγια είναι που πονάνε.

Ανδρας: Αυτά είναι για τους χαζούς που πιστεύουν σε βιβλία αυτοβελτίωσης.

Γυναίκα: Μόνο οι λέξεις μας αλλάζουν τα μυαλά. Μόνο οι λέξεις βγαίνουν απ' την ψυχή μας κι εκεί είναι και το βασανιστήριό τους. Μίλα.Μίλα.

Ανδρας: Γεννήθηκα.

Γυναίκα: Το βλέπω.

Ανδρας: Δε θέλω να σου πω.

Γυναίκα: Γιατί;

Ανδρας: Γιατί πονάω.

Γυναίκα: Όλα μέσα είναι. Πες μου.

Ανδρας: Το να μιλήσω είναι που με πονάει πιο πολύ. Δεν μπορώ να το κάνω.

Γυναίκα: Μου υποσχέθηκες.

Ανδρας: Ότι θα είμαι ειλικρινής. Ειλικρινά, δεν μπορώ να το κάνω.

Γυναίκα: Μου υποσχέθηκες ότι θα πονάς. Μίλα, μίλα, μίλα, μίλα, μίλα, μίλα, μίλα

Ανδρας: Τι περιμένεις πια από μένα; Τι θέλεις να σου πω; Ότι δεν είχα ευτυχισμένη ζωή, δεν πέρασα όμορφα παιδικά χρόνια, δεν είχα παιχνίδια, οι γονείς μου αδιαφορούσαν, αδέρφια δεν είχα, ούτε και φίλους, κανείς δεν μ' έκανε παρέα γιατί ήμουν πολύ ψηλός και κοκαλιάρης. Άχαρος. Σκιάχτρο με φωνάζανε. “Σκιάχτρο! Σκιάχτρο! Σκιάχτρο!”

Γυναίκα: Χαχαχα

Ανδρας: Γιατί γελάς;

Γυναίκα: Το διασκεδάζω. Μ' αρέσει να σε βλέπω να πονάς.

Ανδρας: Γιατί συνεχίζεις και ζεις; Τι στο καλό προσπαθείς να πετύχεις;

Γυναίκα: Να μάθω γιατί πονάς.

Ανδρας: Δεν σ' ενδιαφέρει.

Γυναίκα: Τίποτα δεν με ενδιέφερε ποτέ όσο αυτό.

Ανδρας: Δεν θέλεις να ξέρεις πώς είναι.

Γυναίκα: Θέλω. Θέλω πολύ. Θέλω να μου τα πεις όλα. Θέλω να σε ρωτάω για τα πάντα. Θέλω να σ' ερωτευτώ.

Ανδρας: Μα είμαι κοκαλιάρης.

Γυναίκα: “Άλλοι τα σώματα ιππικού λένε, κι άλλοι του πεζικού, κι άλλοι λένε πως τα καράβια είναι το πιο όμορφο σ' αυτόν τον μαύρο κόσμο. Μα εγώ για τον καθένα λέω πως είναι ο έρωτάς του.”

Ανδρας: Τι είναι αυτό;

Γυναίκα: Σαπφώ.

Ανδρας: Ξεπερασμένο.

Γυναίκα: Δεν το πιστεύεις; Εγώ συμφωνώ.

Ανδρας: Μα ο έρωτας για το στρατό δεν υπάρχει. Ποτέ δεν υπήρξε. Βασικά, ο έρωτας έτσι όπως το λέει η Σαπφώ, δεν υπάρχει.

Γυναίκα: Εσύ θα διορθώσεις την Σαπφώ;

Άνδρας: Οι εποχές αλλάζουν. Έχω την εμπειρία τόσων χιλιετιών στην πλάτη μου. Έρωτας μπορεί να υπάρξει μόνο προς τον εαυτό μας. Αγαπάμε μόνο τον εαυτό μας και τον ερωτευόμαστε μέσα από τον τρόπο που μας κοιτάει ο άλλος, μέσα απ' τα ματιά του.

Γυναίκα: Ερωτευόμαστε το είδωλό μας θες να πεις;

Άνδρας: Ο Έρωτας είναι ένα συναίσθημα εγωϊστικό. Ένα συναίσθημα που γεννά κτητικότητα και αποκλειστικότητα. Θέλεις συνέχεια ο άλλος να κινείται γύρω από σένα.

Γυναίκα Δεν είχα καταλάβει ότι το βλέπεις έτσι. Νόμιζα ότι ήσουν ερωτευμένος μαζί μου, όχι μαζί σου.

Άνδρας: Δεν σου είπα ποτέ ότι είμαι ερωτευμένος.

Γυναίκα: Μάλλον δεν γίνεται αλλιώς.

Άνδρας: Μάλλον δεν γίνεται αλλιώς.

Γυναίκα: Αφέσου.

Άνδρας: Δεν γίνεται.

Γυναίκα: Γιατί;

Άνδρας: Νιώθω οκνηρός. Δεν κάνω πια τίποτα.

Γυναίκα: Κάθεσαι και σε φιλάω.

Άνδρας: Κι αυτό αρκεί;

Γυναίκα: Κάποτε αρκούσε.

Άνδρας: Τώρα δεν είναι τίποτα.

Γυναίκα: Είναι τα πάντα.

Άνδρας: Για κάποιον σαν εμένα;

Γυναίκα: Για κάποια σαν εμένα.

Άνδρας: Κουράστηκα.

Γυναίκα: Κλείσε τα μάτια.

Άνδρας: Πάλι;

Γυναίκα: Αφέσου.

Άνδρας: Σειρά σου.

Γυναίκα: Όχι ακόμη. *(Παύση)* Κλείσε τα μάτια. Τι βλέπεις;

Άνδρας: Τίποτα.

Γυναίκα: Μην μου λες ψέματα. *Τι βλέπεις;*

Άνδρας: Σκοτάδι.

Γυναίκα: Και;

Άνδρας: Και τίποτα άλλο.

Γυναίκα: Εμένα; Με βλέπεις.

Άνδρας: Όχι.

(παύση)

Ίσως. Ίσως τώρα.

Γυναίκα: Αλήθεια;

Άνδρας: Νομίζω πως φαίνεσαι κάπου στο βάθος.

Γυναίκα: Πώς είμαι;

Άνδρας: Φοράς λευκά και τα μαλλιά σου είναι κόκκινα και φουντωτά. Κλαις.

Γυναίκα: Δεν είμαι εγώ.

Άνδρας: Εσύ είσαι.

Γυναίκα: Εγώ δεν φοράω ποτέ λευκά.

Άνδρας: Κλαις όμως. Εσύ είσαι.

Γυναίκα: Ποια είναι;

Άνδρας: Εσύ.

Γυναίκα: Πες.

Άνδρας: Δεν ξέρω. Δεν την ξέρω. Από τα δάκρυά της υποθέτω πως σου μοιάζει.

Γυναίκα: Και τα μαλλιά της είναι κόκκινα.

Άνδρας: Και τα δικά σου το ίδιο.

Γυναίκα: Μόνο όταν σε πληγώνω και καθαρίζω μ' αυτά το αίμα σου.

Άνδρας: Μπορεί και να με πλήγωσες. Γι' αυτό κλαις.

Γυναίκα: Με τα φιλιά μου;

Άνδρας: Με τον έρωτά σου.

Γυναίκα: Δεν καταλαβαίνω τίποτα.

Άνδρας: Πώς έγινες έτσι;

Γυναίκα: Τι θες να πεις;

Άνδρας: Είναι σαν να ψάχνεις συνέχεια τρόπο να με φυλακίσεις.

Γυναίκα: Θέλω να νιώθω ασφάλεια. Θέλω να είσαι δικός μου.

Άνδρας: Δεν είμαι σκύλος.

Γυναίκα: Δεν είμαι αφεντικό. Ερωτευμένη είμαι.

Άνδρας: Δεν ξέρω τίποτα χειρότερο απ' αυτό.

Γυναίκα: Να είσαι τρελός ή δολοφόνος.

Άνδρας: Αν είσαι ερωτευμένος, κρύβεις σ' αυτήν την ιδιότητα κι όλες τις άλλες.

Γυναίκα: Σ' έχω ανάγκη. Μέχρι να σε γνωρίσω ήμουν μόνη. χωρίς εσένα δεν υπάρχω.

Υπάρχεις μόνο αν σ' ερωτευτεί κάποιος. Μόνο εσύ κατάφερες να με ξεκλειδώσεις.

Καταλάθος ίσως, αλλά με ξεκλείδωσες. Μου έδειξες ποια είμαι και τώρα με φοβάσαι. Δεν με θέλεις. Κάθε μέρα νιώθω σαν μύγα που χτυπάει στο καλογουαλισμένο τζάμι σου.

Άνδρας: Γιατί μου τα λες όλα αυτά;

Γυναίκα: Γιατί δεν είσαι πια όπως ήσουν.

Άνδρας: Νέος.

Γυναίκα: Ερωτευμένος.

Άνδρας: Είμαι.

Γυναίκα: Λες μπουρδες. Ψέματα. Δεν είσαι. Σου ζήτησα μονάχα να είσαι ειλικρινής.

Άνδρας: Και να πονάω.

Γυναίκα: Τίποτ' άλλο.

Ανδρας: Τα καταφέρνεις κάθε μέρα στο να πονάω.

Γυναίκα: Φεύγω.

Ανδρας: Όχι ακόμη.

Γυναίκα: Άργησες.

Ανδρας: Όχι αρκετά.

Γυναίκα: Κόντευα να με ξεχάσω τελείως. Να χάσω τον εαυτό μου. Νομίζω φτάνει.

Ανδρας: Και τώρα που τον έχασα εγώ θα φύγεις; Δεν το βρίσκω δίκαιο.

Γυναίκα: Στον κόσμο δεν υπάρχει δικαιοσύνη.

Ανδρας: Μην μου αρχίζεις αυτές τις αηδίες. Τώρα πια μ' έχεις καταστρέψει. Δεν μπορώ να σ' αφήσω να φύγεις.

Γυναίκα: Γιατί;

Ανδρας: Γιατί σε συνήθισα.

Γυναίκα: Η συνήθεια δεν είναι λόγος για να ζούμε μαζί.

Ανδρας: Η συνήθεια είναι λόγος για να ζούμε.

Γυναίκα: Πάλι αυτές οι εξυπνάδες. Θα ζήσεις και χωρίς εμένα.

Ανδρας: Αυτό δεν γίνεται.

Γυναίκα: Είσαι σίγουρος;

Ανδρας: Γίνεται, αλλά δεν θέλω. Μαζί σου νιώθω ασφάλεια. Θα περάσει καιρός...

Γυναίκα: Όσπου να συνηθίσεις μία άλλη.

Ανδρας: Ναι.

Γυναίκα: Και πού να τρέχεις τώρα...

Ανδρας: Γιατί είναι κακό που σε συνήθισα; Η συνήθεια είναι ζωή.

Γυναίκα: Όχι. Η ζωή είναι συνήθεια.

Ανδρας: Δεν σε καταλαβαίνω.

Γυναίκα: Γι' αυτό θα φύγω.

Άνδρας: Αφέσου.

Γυναίκα: Άφησέ με.

Άνδρας: Πού θες να πας;

Γυναίκα: Κάπου να μην υπάρχουν.

Άνδρας: Μα δεν υπάρχω.

Γυναίκα: Τι θες να πεις;

Άνδρας: Αυτό που λέω. Δεν υπάρχω. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχω.

Γυναίκα: Μην μου αρχίζεις τις φιλοσοφίες για να με τουμπάρεις.

Άνδρας: Δεν θέλω να σε τουμπάρω.

Γυναίκα: Αυτό είναι το πρόβλημα.

Άνδρας: Δηλαδή;

Γυναίκα: Δεν προσπαθείς πια να με τουμπάρεις.

Άνδρας: Μα το 'χω κάνει ήδη. Και στο κάτω – κάτω τι ρήμα είναι αυτό το “τουμπάρω”. Δεν είσαι κατσαρίδα, να σε γυρίσω ανάποδα για να σε βασανίσω.

Γυναίκα: Μπορείς να με βασανίσεις και σε όρθια θέση.

Άνδρας: Μα τι σου έχω κάνει πια;

Γυναίκα: Απολύτως τίποτα.

Άνδρας: Τότε;

Γυναίκα: Τότε...απολύτως τίποτα.

Άνδρας: Πες!

Γυναίκα: Βαριέμαι.

Άνδρας: Αυτό;

Γυναίκα: Ναι.

Άνδρας: Απλά αυτό;

Γυναίκα: Λίγο είναι;

Άνδρας: Με σκοτώνεις.

Γυναίκα: Καιρός σου ήταν.

Άνδρας: Δεν μ' αγαπάς.

Γυναίκα: Μπορεί. Δεν ξέρω. Μπορεί και ναι. Αυτό όμως δεν αναιρεί το ότι θέλω να σε σκοτώσω.

Άνδρας: Μη! Μην το λες αυτό!

Γυναίκα: Βαριέμαι.

Άνδρας: Τι σόι άνθρωπος είσαι;

Γυναίκα: Βαρετός.

Άνδρας: Μα εγώ δεν βαριέμαι μαζί σου.

Γυναίκα: Ναι, αλλά εγώ βαριέμαι. Και σένα και μένα. Δεν κάνω τίποτα για να αλλάξω. Ούτε εγώ ούτε οι βαρετές μου μέρες.

Άνδρας: Μαζί μου.

Γυναίκα: Με όποιον.

Άνδρας: Μαζί μου.

Γυναίκα: Έτυχε.

Άνδρας: Μην το λες αυτό. Δεν τυχαίνουν αυτά τα πράγματα.

Γυναίκα: Μην μου το απαγορεύεις.

Άνδρας: Με πληγώνεις.

Γυναίκα: Σε πρόλαβα, απλώς σε πρόλαβα.

Άνδρας: Δεν θα σε πλήγωνα.

Γυναίκα: Τώρα το λες αυτό.

Άνδρας: Γιατί με κοιτάς έτσι;

Γυναίκα: Πώς έτσι;

Άνδρας: Περίεργα.

Γυναίκα: Πώς περίεργα;

Άνδρας: Ε, δεν ξέρω... Κάπως πονηρά, εξεταστικά, άγρια, δεν ξέρω.

Γυναίκα: *(Γελάει)* Εξετάζω τις δυνατότητες και τις επιλογές μου, ζυγίζω τις πιθανότητες και σε φαντασιώνομαι νεκρό ανάμεσα στα σκέλια μου. Πλάκα κάνω. Βλέπω αυτήν την ουλή στο στήθος σου. Νομίζω θα την αναγνώριζα ανάμεσα σε χιλιάδες, νομίζω πως ακριβώς γι' αυτήν την ουλή σ' ερωτεύτηκα.

Άνδρας: Είναι αντιαισθητική.

Γυναίκα: Σε σκεφτόμουν κάθε φορά που συναντούσα κάποιον άντρα με ουλή. Σκεφτόμουν ότι η δική σου η ουλή είναι καλύτερη, πιο όμορφη.

Άνδρας: Όμορφη;

Γυναίκα: Καμιά φορά παίρνουμε την ασχήμια ως ομορφιά.

Άνδρας: Όταν είμαστε ερωτευμένοι;

Γυναίκα: Ναι. Όσο προσδοκάμε την ηδονή από τον άλλον.

Άνδρας: Το ίδιο λέμε.

(Παύση)

Άνδρας: Θες να με πνίξεις;

Γυναίκα: Εσύ δεν θες;

Άνδρας: Να με πνίξεις;

Γυναίκα: Να με πνίξεις

Άνδρας: Μόνο για άμυνα.

Γυναίκα: Δεν πιάνεται.

Άνδρας: Γιατί;

Γυναίκα: Γιατί στραγγαλίζοντάς με, επιτίθεσαι, δεν φυλάς το λαιμό σου. *(Παύση – γελάει)*

Άνδρας: Τι είναι πάλι;

Γυναίκα: Να... τώρα που είπα “λαιμό” σκέφτηκα πως η λαιμητόμος θα ταίριαζε πολύ στο σβέρκο σου. Το κόκκινο και το λευκό είναι ωραίος συνδυασμός. Δεν βρίσκεις;

Άνδρας: Τι είναι αυτά που λες;

Γυναίκα: Μια σκέψη. Απλώς μια σκέψη.

Ανδρας: Τι σου έχω κάνει τελοσπάντων;

Γυναίκα: Αλήθεια θες να μάθεις;

Ανδρας: Ναι, θέλω πολύ. *(Παύση)*

Γυναίκα: Ωραία λοιπόν, άκου. Ζηλεύω, ζηλεύω σαν τρελή. Εγώ προσπαθώ τόσο καιρό να είμαι τέλεια για σένα, να βγάλω από μέσα μου ό,τι καλύτερο έχω για χάρη σου, να είμαι όμορφη, έξυπνη, να μην σε κάνω να βαριέσαι, να μην ντρέπεσαι για μένα και εσύ... Εσύ πάντα με συγκρίνεις με τις άλλες κι αυτή η σύγκριση με βγάζει πάντα ηττημένη.

Υπολείπομαι σε όλα. Γαμώτο γιατί είσαι μαζί μου;

Κάθε γυναίκα που συναντάω στο δρόμο σκέφτομαι πως έχει κάτι καλύτερο από μένα, πως σου αξίζει πιο πολύ από μένα, πως θα σου άρεζε, θα την ερωτευόσουν... Και με σιχαίνομαι τόσο πολύ τότε, με μισώ, θέλω να πεθάνω. *(Παύση)*

Η θα δολοφονήσω εσένα ή θα πεθάνω για να ηρεμήσω. Είμαι τρελή και σε καταπιέζω και το ξέρω ότι δεν είναι καλό αλλά τα πόδια μου κόβονται κι η καρδιά μου τριπλασιάζει τους παλμούς της με την παραμικρή υπόνοια, και το μυαλό μου, και το μυαλό μου νομίζω έχει τρελαθεί.

(Μεγάλη παύση)

Ανδρας: Καρδιά μου, πρέπει να είμαστε μαζί. Πρέπει να είμαστε δυνατοί, πρέπει να μάθουμε να υπάρχουμε μαζί, να φτάσουμε στην αγάπη πριν μας διαλύσει ο έρωτας. Σε παρακαλώ καρδιά μου.

Γυναίκα: Αφέσου.

Όλα χαράσσονται και φαίνονται ξεκάθαρα.

Κι όλα τα σβήνει η θάλασσα, τα δάκρυά μου. Ηδονές της φαντασίας, ηδονές της προσδοκίας τίποτα δεν υπάρχει αν δεν το εφεύρουμε τίποτα δεν πεθαίνει αν δεν το καταστρέψουμε.

Μέρος Β'

Γυναίκα: Μόνο το δάκρυ είναι τέλος για τον άνθρωπο.

Ανδρας: Τι είναι αυτό που λες;

Γυναίκα: Χθες βράδυ είδα έναν εφιάλτη. Τελείωνε μ' αυτήν την φράση. Αναρωτιέμαι τι σημαίνει.

Ανδρας: Τι εφιάλτη είδες;

Γυναίκα: Ήμασταν, λέει, ζευγάρι.

Ανδρας: Είμαι το απωθημένο σου.

Γυναίκα: Και με τα πόδια μου σε έπνιξα. Στο σεξ.

Ανδρας: Το θέμα είναι σοβαρό.

Γυναίκα: Βρίσκεις;

Ανδρας: Φυσικά. Καταρχήν δεν έχω δει ποτέ τα πόδια σου.

Γυναίκα: Και ούτε πρόκειται.

Ανδρας: Μην γίνεσαι τώρα σκληρή.

Γυναίκα: Θέλεις καφέ;

Ανδρας: Θα μπεις αμέσως στο ψητό;

Γυναίκα: Ναι, σήμερα πρέπει ν' αποφασίσεις.

Ανδρας: Τι πράγμα;

Γυναίκα: Ξέρεις, δεν γίνεται να μένεις άλλο εδώ, έτσι.

Ανδρας: Φοβάσαι τι θα πει ο κόσμος;

Γυναίκα: Αυτά τα 'χω περάσει τον προηγούμενο αιώνα.

Ανδρας: Άρα ξέρεις πώς είναι.

Γυναίκα: Ξέρω πώς είναι να μην είσαι ο εαυτός σου. Ξέρω πώς είναι να τον ψάχνεις, να βασανίζεσαι μέσα σου, κανείς να μην σε νιώθει, πουθενά να μην βρίσκεις ανάπαυση, πουθενά να μην ανήκεις, κάθε τι που αγγίζεις να είναι ξένο, να απεχθάνεσαι το σώμα σου, να θες να το αλλάξεις, ξέρω πώς είναι.

Ανδρας: Δεν με νοιάζει τι θα πει η κοινωνία.

Γυναίκα: Ξέρω καλά πως καίγεσαι να αδιαφορήσουν, μα στο λέω ο κόσμος πολεμάει κάτι τέτοια. Δεν θα σ' αφήσουν να γίνεις ο εαυτός σου.

Ανδρας: Κάποτε μια κοπέλα με δίχρωμα μαλλιά μου έγραψε ένα τραγούδι.

Γυναίκα: Πώς το θυμήθηκες τώρα αυτό;

Ανδρας: Μου 'λεγε πως όταν βρω τον εαυτό μου να ψάξω να την βρω. Έκτοτε άλλαξε.

Γυναίκα: Σε τι άλλαξε;

Ανδρας: Έγινε ο εαυτός της.

Γυναίκα: Κάποιος που τα κατάφερε.

Ανδρας: Κάποια.

Γυναίκα: Κάποια. Μακάρι να πετύχαινε πάντα.

Ανδρας: Τότε θα φοβόμουν λιγότερο.

Γυναίκα: Δεν έχεις λόγο να φοβάσαι. Ό,τι κι αν κάνεις οι άλλοι θα 'ναι εναντίον σου.

Ανδρας: Τώρα ησύχασα.

Γυναίκα: Πρέπει να φύγω. Πάρε μια απόφαση σύντομα.

Ανδρας: Γιατί μ' αποφεύγεις;

Γυναίκα: Δεν σ' αποφεύγω.

Ανδρας: Έρχεσαι λίγες ώρες μες στη μέρα, μου μιλάς με δυσκολία, ποτέ δεν κοιμάσαι εδώ κι ο καφές μου είναι κάθε μέρα σκέτος. Γιατί μου κάνεις σκέτο τον καφέ;

Γυναίκα: Στ' αλήθεια τώρα αυτό είναι το πρόβλημά σου;

Ανδρας: Ναι. Δεν σε νοιάζει. Μου ρίχνεις μες στην κούπα τον καφέ και δεν σε νοιάζει.

Απλώς τον πετάς μέσα. Αδιάφορα. Σκέτα. Χωρίς φροντίδα.

Γυναίκα: Δεν είμαι η προσωπική σου υπηρεσία.

Ανδρας: Τότε πώς θες να βρω τον εαυτό μου;

Γυναίκα: Τον ψάχνεις στο καφέ; Υπάρχουν ξέρεις και τα ταρώ.

Ανδρας: Μην ειρωνεύεσαι.

Γυναίκα: Μα προκαλείς.

Ανδρας: Είναι που ψάχνω κίνητρο γαμώτο. Μόνος μου να βρω τον εαυτό μου; Να τον κάνω τι;

Γυναίκα: Κι εγώ τι να τον κάνω ;

Ανδρας: Θέλω να στον δώσω.

Γυναίκα: Να μου λείπει.

Ανδρας: Πώς μπορείς να έχεις τόσο μίσος μέσα σου;

Γυναίκα: Δεν έχω μίσος.

Ανδρας: Είσαι σκληρή.

Γυναίκα: Και τι μ' αυτό;

Ανδρας: Είσαι σκληρή και θες να με βοηθήσεις;

Γυναίκα: Έτσι είναι αυτά. Ο κόσμος μας είναι γεμάτος αντιθέσεις.

Ανδρας : Και γεμάτος βία. Και γεμάτος μίσος. Και γεμάτος όπλα. Και γεμάτος σκοτάδι. Και γεμάτος αίμα. Και γεμάτος θάνατο. Και γεμάτος άβυσσο. Και γεμάτος κατάρεις. Και γεμάτος θλίψη. Και γεμάτος όνειρα. Και γεμάτος ουτοπίες. Και γεμάτος παραισθήσεις. Και γεμάτος ιδέες. Και γεμάτος αγάπες. Και γεμάτος έρωτες. Και γεμάτος ελπίδες. Και γεμάτος θλίψεις. Και γεμάτος χαρές. Και γεμάτος οικογένειες. Και γεμάτος παιδιά που τρώνε παγωτά. Και γεμάτος ανθρώπους που πηγαίνουν στη δουλειά τους γελαστοί. Και γεμάτος μονόδρομους. Και γεμάτος ταινίες. Και γεμάτος τραγούδια. Και γεμάτος νότες. Και γεμάτος θλίψη. Και γεμάτος χαμόγελα. Και γεμάτος άγχος. Και γεμάτος πεταλούδες. Και γεμάτος ομορφιά. Και γεμάτος θλίψη. Και γεμάτος έλλειψη. Και γεμάτος κατηφόρες. Και γεμάτος αγκαλιές. Και γεμάτος σχολεία. Και γεμάτος παιδικές φωνές. Και γεμάτος βιβλία. Και γεμάτος μολύβια. Και γεμάτος

Γυναίκα: Αντιθέσεις.

Ανδρας: Ναι.

Γυναίκα: Ναι.

Ανδρας: Αυτό προσπαθούσα να πω.

Γυναίκα: Τα καταφέρνεις περίφημα με τα λόγια.

Ανδρας: Πάλι ειρωνεύεσαι.

Γυναίκα: Τι να κάνω;

Ανδρας: Να με βοηθήσεις.

Γυναίκα: Καθένας μόνος του πορεύεται. Δεν θα το κάνει άλλος για σένα.

Ανδρας: Δεν θέλω να το κάνεις εσύ, απλώς δεν θέλω να μ' αφήσεις μόνο.

Γυναίκα: Τι φοβάσαι;

Ανδρας: Να μην υπάρχει κανείς να με πληγώσει.

Γυναίκα: Αυτό μάλιστα. Είναι μια πρόταση ικανή να με πείσει.

Ανδρας: Ποιο είναι το πρόβλημά σου;

Γυναίκα: Έχω κι εγώ κάποιον να μου σερβίρει ζεστό σκέτο καφέ.

Άνδρας: Που σ' αγαπάει;

Γυναίκα: Που με πιέζει να βρω τον εαυτό μου.

Άνδρας: Τι να τον κάνει;

Γυναίκα: Έλα μου ντε. Εγώ πάντως δεν θέλω να τον δώσω.

Άνδρας: Μάλλον θα σ' αγαπάει.

Μέρος Γ'

Γυναίκα: Ίσως και να μ' αγαπάει.

Άνδρας: Τι λες;

Γυναίκα: *Είδα χθες ένα όνειρο.*

Άνδρας: Τι είδες;

Γυναίκα: Ότι μου ζητούσες να σου φτιάξω καφέ.

Άνδρας: Οκ..Παράξενο.

Γυναίκα: Τετριμμένο.

Άνδρας: Τόσο τετριμμένο που είναι παράξενο.

Γυναίκα: Σωστά.

Άνδρας: Τι γράφεις εκεί;

Γυναίκα: Ένα διήγημα.

Άνδρας: Θες να μου διαβάσεις;

Γυναίκα: Είναι μόνο η αρχή.

Άνδρας: Ακόμη καλύτερα. Η αρχή είναι το ήμισυ του παντός.

Γυναίκα: Ναι, αν ξες πώς να συνεχίσεις και πού σε πάει αυτό.

Άνδρας: Πες μου την αρχή και θα δούμε πού θα σε πάει.

Γυναίκα: “Τα μάτια του ήταν ένα πυκνό πλανητικό σύστημα”.

(παύση)

Άνδρας: Και πώς συνεχίζει;

Γυναίκα: Μόνο αυτό έχω γράψει.

Άνδρας: Ναι, αυτό σίγουρα δεν είναι το ήμισυ, όμως είναι κάτι.

Γυναίκα: Κάτι βασανιστικό.

Άνδρας: Μην φοβάσαι να γράψεις.

Γυναίκα: Να τελειώσω φοβάμαι.

Άνδρας: Αυτό είναι άλλο θέμα.

Γυναίκα: Πω! Εγώ μιλάω σοβαρά.

Άνδρας: Εντάξει, κι εγώ τώρα. Για πες, τι εννοείς “ένα πυκνό πλανητικό σύστημα” ; Δεν καταλαβαίνω.

Γυναίκα: Εννοώ πως κάθε μάτι είναι σαν ένα πλανητικό σύστημα. Υπάρχει η κόρη που είναι ας πούμε ο ήλιος, η ίριδα γύρω γύρω είναι ο υπόλοιπος γαλαξίας με τους μικρούς διάσπαρτους πλανήτες.

Άνδρας: Και άλλοι γαλαξίες; Δεν υπάρχουν στο σύστημά σου;

Γυναίκα: Υπάρχουν απλώς συγκεντρώνονται σε κόκκινες τροχιές – τις φλεβίτσες μας γύρω γύρω. Αλλά αυτοί δεν μας νοιάζουν και πολύ. Το μάτι μας νοιάζει. Η ίριδα κι η κόρη. Αυτό είναι το κέντρο του σύμπαντος.

Άνδρας: Μάλιστα. Και αυτό συμβαίνει σε όλα τα μάτια;

Γυναίκα: Τι εννοείς; Ναι.

Άνδρας: Αν συμβαίνει σ' όλα τα μάτια τότε γιατί γράφεις “τα μάτια του ένα πλανητικό σύστημα” ; Ποιανού;

Γυναίκα: Του πρωταγωνιστή μου.

Άνδρας: Ποιος είναι ο πρωταγωνιστής σου;

Γυναίκα: Δεν υπάρχει.

Άνδρας: Ναι αλλά τα μάτια του είναι ένα πυκνό πλανητικό σύστημα. Ακούγεται γοητευτικό.

Γυναίκα: Καλό δεν είναι ε;

Άνδρας: Ναι καλό είναι. Αλλά πρέπει να το συνεχίσεις κιόλας.

Γυναίκα: Αχ αμάν αυτά τα πρέπει.

Άνδρας: Μην γκρινιάζεις. Γιατί γράφεις;

Γυναίκα: Εννοείς γενικά;

Άνδρας: Ναι.

Γυναίκα: Γιατί...δεν ξέρω γιατί. Γιατί μερικές φορές νιώθω να πνίγομαι, νιώθω λέξεις και σκέψεις ν' ανεβαίνουν από το στέρνο στο λαιμό μου κι αν δεν τις βγάλω, κι αν δεν τις γράψω, τότε οι λέξεις θα με πνίξουν, μου πιέζουν τον λαιμό, με σφίγγουν, παλεύουν μέσα μου, χτυπιούνται στα τοιχώματα του εγκεφάλου μου. Κι άλλες φορές γράφω γιατί διψάω, γιατί νιώθω πως δεν έχω καμιά ελπίδα στη ζωή μου, δεν έχω διέξοδο, και κάτι πρέπει να κάνω γι' αυτό, κι οι λέξεις, οι λέξεις και τα γράμματα τι συντροφιά μπορούν να σου κρατήσουν, τι παρηγοριά μπορούν να φέρουν, λίγο να σε ηρεμήσουν έστω προσωρινά, να

πεις μπορώ να κοιμηθώ και σήμερα. Κι είναι κάποιες μέρες, ξέρεις, που δεν γράφω. Δηλαδή δεν γράφω γράμματα σε χαρτί. Τις μέρες εκείνες που λέω, νιώθω εύφορη, νιώθω ανοιχτή. Είναι σαν να 'χω μια ευαισθησία, σαν να 'χω κεραίες και να δέχομαι από τον κόσμο γύρω μου τα πάντα. Πώς νιώθουν οι άνθρωποι, τι σκέφτονται οι γάτες όταν με κοιτάζουν καθισμένες πάνω στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα, τι εμπνέει το φεγγάρι μισοκρυμμένο και θολό στον συννεφιασμένο μαύρο ουρανό, τι αύρα αναπνέει τη νύχτα η χλόη στο πάρκο..Τα πάντα. Όμως τότε δεν καταφέρνω να γράψω. Όσο κι αν προσπαθώ δεν τα καταφέρνω.

Θέλω, θέλω πολύ. Κι όμως μου είναι αδύνατο. Δεν ξέρω γιατί. Εσύ τι λες;

Άνδρας: Δεν είναι πάντα η κατάλληλη στιγμή για γράψιμο.

Γυναίκα: Κι όμως θα 'πρεπε να είναι. A writer writes, λένε.

Άνδρας: Ε δεν μπορεί τότε όλα να είναι το ίδιο καλά.

Γυναίκα: Ναι, μα πότε είναι καλά; Γιατί να μην μπορώ να γράψω στο χαρτί μου όταν νιώθω τόσο γεμάτη από συναισθήματα;

Άνδρας: Ίσως δεν είναι καλό για τη γραφή σου να νιώθεις και πολλά πολλά.

Γυναίκα: Μα ποιος ξέρει. Εσύ δεν γράφεις καν.

Άνδρας: Ακριβώς.

Γυναίκα: Ούτε και διαβάζεις.

Άνδρας: Διαβάζω πού και πού.

Γυναίκα: Αραιά και πού.

Άνδρας: Έστω.

Γυναίκα: Πάντως εμένα δεν με διαβάζεις.

Άνδρας: Γράφεις πολύ γυναικεία για μένα.

Γυναίκα: Δηλαδή;

Άνδρας: Νιώθεις έντονα ό,τι συμβαίνει γύρω σου. Είσαι πολύ συναισθηματική.

Γυναίκα: Ενώ τι θα 'πρεπε να κάνω για να με διαβάζεις; Να περιγράψω τι τρώνε οι ήρωες; ή πώς είναι οι γυναίκες που γαμάνε;

Άνδρας: Τώρα γιατί τα παίρνεις;

Γυναίκα: Δεν τα παίρνω, συζήτηση κάνω. Ας μου πει επιτέλους κάποιος πώς να μην γράφω γυναικεία λογοτεχνία.

Άνδρας: Δεν είναι κακό να γράφεις γυναικεία. Κυρίως οι γυναίκες είναι το αναγνωστικό κοινό.

Γυναίκα: Ναι. Και κυρίως άνδρες είναι όσοι διακρίνουν την λογοτεχνία σε γυναικεία..σε

γυναικεία και τι άλλο; Ποια είναι η άλλη λογοτεχνία; Γυναικεία και...;

Ανδρας: Θεξ να σταματήσεις να γράφεις γυναικεία;

Γυναίκα: Ναι.

Ανδρας: Άλλαξε την πρώτη πρόταση του κειμένου σου.

Γυναίκα: Και πώς να την κάνω;

Ανδρας: “Τα μάτια της αποτελούσαν ένα σύστημα. Κάποιοι το αποκάλεσαν πλανητικό, κάποιοι το είπανε παραπλανητικό. Εγώ το είπα καπιταλιστικό.”

Μέρος Δ'

Ανδρας: Πού πας;

Γυναίκα: Φεύγω για δουλειά.

Ανδρας: Τέτοια ώρα;

Γυναίκα: Μας ζήτησαν να πάμε λίγο νωρίτερα, θέλουν να μας δείξουν κάτι καινούρια μηχανήματα.

Ανδρας: Σερβιτόρα δεν είσαι; Τι μηχανήματα μου λες;

Γυναίκα: Μηχανήματα του καφέ καλέ, άσε με τώρα..

Ανδρας: Εντάξει, τι εκνευρίζεσαι; Μια κουβέντα είπα, μια ερώτηση έκανα.

Γυναίκα: Ε γιατί να την κάνεις όμως; Πού στο καλό μπορεί να πήγαινα δηλαδή;

Ανδρας: Δεν ξέρω, απλώς λέω..

Γυναίκα: Τι λες;

Ανδρας: Φύλαγε τα ρούχα σου να 'χεις τα μισά.

Γυναίκα: Ολόκληρα πάντως δεν παίζει δηλαδή; Και να φυλάς μισή θα είμαι;

Ανδρας: Τρόπος του λέγειν.

Γυναίκα: Κι ο δικός σου τρόπος;

Ανδρας: Τι εννοείς;

Γυναίκα: Τι έλεγχοι είναι αυτοί; Τι κάνεις; Δεν με ξέρεις;

Ανδρας: Τελευταία έχω αρχίσει να φοβάμαι.

Γυναίκα: Τι;

Ανδρας: Ότι χάνω την κυριότητά σου πάνω μου.

Γυναίκα: Τι;

Ανδρας: Συγγνώμη μπερδεύτηκα. Το αντίθετο ήθελα να πω. Ότι χάνω την κυριότητά μου

πάνω σου. Μου είσαι συνέχεια θυμωμένη και απότομη.

Γυναίκα: Αυτό μπορεί να μην έχει να κάνει με μένα αλλά με σένα.

Ανδρας: Ε δεν είμαι και τόσο εκνευριστικός.

Γυναίκα: Είσαι γεμάτος ελαττώματα.

Ανδρας: Που ξαφνικά τα είδες όλα;

Γυναίκα: Που ξαφνικά ξύπνησα και σκέφτηκα ότι ίσως δεν θέλω μια ζωή μαζί σου. Ίσως πρέπει να κοιτάξω το μέλλον μου.

Ανδρας: Χωρίς εμένα;

Γυναίκα: Θ' αργήσω στη δουλειά.

Ανδρας: Τώρα μιλάμε. Χωρίς εμένα.

Γυναίκα: Νομίζω το έκανες πρώτος.

Ανδρας: Τι εννοείς;

Γυναίκα: Δεν με σκέφτηκες στο παρόν σου, σε ξεχνάω στο μέλλον μου.

Ανδρας: Δεν σε καταλαβαίνω.

Γυναίκα: Ναι, δεν με καταλαβαίνεις. Αλλά αν σου πω όμως κάτι ονόματα μπορεί και να με καταλάβεις. Τι λες;

Ανδρας: Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω.

Γυναίκα: Εγώ λέω να το λήξουμε εδώ. Να πούμε τα “μεταξύ κατεργαρέων ειλικρίνεια”, να σε χαιρετήσω να πάω στη δουλειά μου κι όταν βρω αρκετή δύναμη να σε παρατήσω τα ξαναλέμε.

Ανδρας: Δηλαδή θες να με παρατήσεις; Όντως;

Γυναίκα: Τι άλλο μπορώ να σε κάνω; Μ' έχεις για βιτρίνα, μου κάνεις και τάχα μου ζήλιες γιατί η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση, στάχτη στα μάτια.

Ανδρας: Δεν κάνω τάχα μου ζήλιες. Ξέρω ότι αφήνεις το αφεντικό σου να σε πιάνει από τη μέση πότε πότε, το έχω δει, ποιος ξέρει τι άλλο το αφήνεις να κάνει όταν δεν είμαι εγώ εκεί. Και τώρα πας να σου δείξει τα καινούρια μηχανήματα. Τα ξέρουμε αυτά τα μηχανήματα.

Γυναίκα: Μη μιλάς έτσι, δεν είναι όλοι σαν εσένα!

Ανδρας: Θα βγεις κι από πάνω; Στην πέφτει ή δεν στην πέφτει το αφεντικό σου;

Γυναίκα: Λίγο μόνο, όχι ξεκάθαρα..Λίγο έμμεσα..Μου κάνει κανένα κοπλιμέντο, τέτοια κυρίως..αραιά και πού να μου πετάξει και κανένα υπονοούμενο. Δεν μου είπε ποτέ και τίποτα στα σοβαρά.

Ανδρας: Κι εσύ τι κάνεις γι' αυτό;

Γυναίκα: Που δεν μου λέει τίποτα στα σοβαρά; Τι θες; Να του ζητήσω γάμο να μας θρέφει και τους δύο;

Άνδρας: Όχι, τι κάνεις γι' αυτά τα κοπλιμέντα και τα υπονοούμενα.

Γυναίκα: Χαμογελάω. Προσπαθώ να είμαι γλυκιά και χαριτωμένη.

Άνδρας: Γιατί;

Γυναίκα: Αφεντικό μου είναι.

Άνδρας: Αυτό ακριβώς, αφεντικό σου είναι.

Γυναίκα: Μπορεί όποτε του καπνίσει να με διώξει.

Άνδρας: Βρε μωρό μου, είναι δυνατόν να σκέφτεσαι έτσι;

Γυναίκα: Δεν σκέφτομαι εγώ έτσι, εκείνος σκέφτεται, κι εσύ μπορεί να σκεφτόσουν έτσι αν ήσουν αφεντικό.

Άνδρας: Εγώ αποκλείεται.

Γυναίκα: Έλα έχω αργήσει, πρέπει να πηγαίνω. Θα με χωρίσει.

Άνδρας: Τι;

Γυναίκα: Θα μ' απολύσει.

Άνδρας: Δεν άκουσα αυτό. Δεν είπες αυτό.

Γυναίκα: Δεν έχει σημασία τι είπα, το θέμα είναι ότι δεν θα 'χουμε να φάμε.

Άνδρας: Μωρό μου, αλήθεια, δεν θέλω να ξαναπάς σ' αυτόν τον τύπο.

Γυναίκα: Μην μου κάνεις τώρα και σκηνή ζηλοτυπίας!

Άνδρας: Όχι μωρό μου, δεν σου κάνω σκηνή. Για σένα το λέω, είναι άδικο αγάπη μου, αυτός ο τύπος είναι γλοιώδης, μην δουλεύεις γι' αυτόν. Είναι κρίμα.

Γυναίκα: Μπα; Και τι προτείνεις να κάνω; Μήπως να κάθομαι στο σπίτι να καθαρίζω μέχρι να τελειώσεις με τα ντελίβερι;

Άνδρας: Τώρα ξέρω θα με κοροϊδέψεις. Αλλά δεν πειράζει.

Γυναίκα: Πες.

Άνδρας: Είδα στον ύπνο μου χθες βράδυ ότι ήσουν συγγραφέας, έγραφες ένα βιβλίο.

Γυναίκα: Ναι, και;

Άνδρας: Και όταν ξύπνησα σκεφτόμουν ότι μπορεί να είναι σημάδι. Ίσως να πρέπει όντως να κάτσεις και να βρεις λίγο χρόνο να γράψεις. Τόσα χρόνια σερβιτόρα σίγουρα έχεις πολλές ιστορίες να γράψεις, για αφεντικά, για πελάτες στο μαγαζί, για παραξενιές και ολότελα λάθος παραγγελίες.

Γυναίκα: Σοβαρά τώρα; Κι αυτό είναι επάγγελμα;

Άνδρας: Ε όχι ακριβώς επάγγελμα, αλλά ούτε να χαριεντίζεσαι με το αφεντικό σου είναι επάγγελμα. Εκτός αν το θες, εκεί πάω πάσο.

Γυναίκα: Δεν το θέλω μωρό μου.

Άνδρας: Ωραία, θες τότε να τον πάρεις τώρα ένα τηλέφωνο και να του πεις πως ο κύριός σου λέει ότι δεν θα ξαναπάς στη δουλειά;

Γυναίκα: Ο κύριός μου;

Άνδρας: Καταλαβαίνεις πώς το εννοώ.

Γυναίκα: Ότι έχω ένα αφεντικό στο σπίτι, πιο ισχυρό απ' το αφεντικό στη δουλειά;

Άνδρας: Έλα μικρή μου επαναστάτρια..Ξέρεις, ο λόγος το λέει. Η κυρία του τάδε, ο κύριος της δείνα..

Γυναίκα: Ωστε εγώ είμαι η δείνα;

Άνδρας: Όχι εσύ είσαι εσύ, κι είσαι η κυρία μου κι εγώ είμαι ο κύριός σου.

Γυναίκα: Αυτό που λες τέτοιες βλακειές και νομίζεις πως κερδίζεις σε τρυφερότητα και συναισθηματισμό με ξεπερνά.

Άνδρας: Μην δαγκώνεις μωρό μου, σε παρακαλώ, κουράστηκα.

Γυναίκα: Κι εγώ κουράστηκα.

Άνδρας: Τι κουράστηκες μωρό μου;

Γυναίκα: Ε όλα αυτά, συζητήσεις επί συζητήσεων, τσιτάτα, μελοδραματικές ατάκες, ρηχότητα..

Μέρος Ε'

Γυναίκα: Καλημέρα.

Άνδρας: Καλημέρα.

Γυναίκα: Είσαι καλά;

Άνδρας: Ναι μια χαρά.

Γυναίκα: Ρωτάω γιατί μου φαίνεσαι λίγο χλωμός.

Άνδρας: Ναι, ίσως είμαι λίγο χλωμή, μου είπαν ότι θα είναι λογικό αυτό.

Γυναίκα: Ναι ε; Εμένα δεν μου είπανε τίποτα τέτοιο. Εγώ πώς σου φαίνομαι;

Άνδρας: Όμορφη.

Γυναίκα: Σ' ευχαριστώ, αλλά εννοώ σου φαίνομαι καθόλου χλωμός;

Άνδρας: Όχι, μου φαίνεσαι υγιέστατη και ροδαλή.

Γυναίκα: Ωραία.

(παύση)

Γυναίκα: Μάλλον εσύ είχες αδύναμο οργανισμό και φαίνεσαι χλωμός.

Άνδρας: Ξέρεις πώς είναι αυτά. Οι γυναίκες χάνουμε αίμα, χρειαζόμαστε περισσότερο σίδηρο, χλωμιάζουμε.

Γυναίκα: Ναι, το έχω ακούσει.

(παύση)

Γυναίκα: Πάντως κι εσύ είσαι όμορφος.

Άνδρας: Σ' ευχαριστώ πολύ, θα κοκκινίσω.

Γυναίκα: Οι άντρες δεν κοκκινίζουμε.

Άνδρας: Ούτε κλαίτε ε;

Γυναίκα: Έτσι λένε. Εγώ λέω πως αυτό είναι ψέματα.

Άνδρας: Ουφ, ευτυχώς, γιατί είμαι πολύ κλασιάρα.

Γυναίκα: Ευτυχώς τότε.

(παύση)

Γυναίκα: Ωραία μέρα μας κάνει πάντως σήμερα.

Άνδρας: Ναι, εξαιρετική μέρα.

Γυναίκα: Ό,τι πρέπει για καμιά βόλτα.

Άνδρας: Ναι, θα ήταν τέλεια.

Γυναίκα: Ίσως αύριο αν μας κάνει καλό καιρό.

Άνδρας: Ή και μεθαύριο μπορεί.

Γυναίκα: Ναι μπορεί να κάνει καλό καιρό και μεθαύριο.

Άνδρας: Και μπορεί να είμαστε και έτοιμοι μεθαύριο.

Γυναίκα: Καλά, ας μην βιαζόμαστε. Πιστεύω πως από εδώ και μπρος θα κάνει όλο καλές μέρες.

(παύση)

Γυναίκα: Να σου πω, εσύ είδες όνειρα;

Άνδρας: Μπα, μόνο κοιμήθηκα. Είδες εσύ;

Γυναίκα: Είδα.

Άνδρας: Λένε πως βλέπεις εφιάλτες με το φάρμακο.

Γυναίκα: Ε δεν το λες και εφιάλτη.

Άνδρας: Τι είδες;

Γυναίκα: Είδα ότι η κοπέλα μου ετοιμαζόταν να πάει στη δουλειά της κι εγώ δεν την άφηνα.

Άνδρας: Γιατί;

Γυναίκα: Γιατί της την έπεφτε το αφεντικό της.

Άνδρας: Αυτό είναι πολύ άσχημο.

Γυναίκα: Σου 'χει συμβεί;

Άνδρας: Δεν θυμάμαι. Εμένα όχι. Δεν ξέρω.

Γυναίκα: Εντάξει, κουβέντα κάνουμε να περνά η ώρα. Δεν έχει σημασία.

(παύση)

Γυναίκα: Και λοιπόν εσύ πώς το αποφάσισες;

Άνδρας: Ποιο;

Γυναίκα: Να έρθεις εδώ;

Άνδρας: Ε δεν γινόταν αλλιώς.

Γυναίκα: Γιατί;

Άνδρας: Για επαγγελματικούς κυρίως λόγους.

Γυναίκα: Δηλαδή;

Άνδρας: Να, ήθελα να με αντιμετωπίζουν ως ίση προς ίσο. Να μην έχουν δεύτερες σκέψεις σε σχέση με μένα, να μην χρειάζεται να υποδύομαι δεκαπέντε ρόλους για να πάρω μια θέση.

Γυναίκα: Κατάλαβα. Κάπως σαν το όνειρό μου δηλαδή ε;

Άνδρας: Ναι, κάπως έτσι. Κουράστηκα να είμαι γυναίκα, ήταν πολύ δύσκολο.

(παύση)

Γυναίκα: Ξέρεις, δεν θα το πιστέψεις κι εγώ γι' αυτό το έκανα.

Άνδρας: Κουράστηκες να είσαι άντρας;

Γυναίκα: Όχι ακριβώς. Εννοώ, το έκανα για επαγγελματικούς λόγους.

Άνδρας: Δηλαδή;

Γυναίκα: Είχα κουραστεί να μου παίρνουν τη θέση γυναίκες που το έπαιζαν γκόμενες και τρίβονταν στα αφεντικά. Είχα κουραστεί να υπάρχουν δυο μέτρα και δυο σταθμά, να κάνουν κάποιες τα γλυκά μάτια για να τους συγχωρούνται τα λάθη στη δουλειά. Να πηγαίνω για σερβιτόρος και να μου λένε “συγγνώμη θέλουμε κοπέλα”.

Άνδρας: Κρίμα.

(παύση)

Γυναίκα: Και πώς νιώθεις τώρα;

Ανδρας: Τι εννοείς;

Γυναίκα: Νιώθεις καλά; Είσαι ικανοποιημένη με τον εαυτό σου; Έκανες αυτό που ήθελες; Είσαι έτοιμη να αδράξεις τη ζωή;

Ανδρας: Δεν ξέρω, είμαι λίγο μπερδεμένη. Δεν είμαι έτοιμη ακόμη. Θα δείξει.

Γυναίκα: Ναι σωστά. Θα δείξει.

(παύση)

Γυναίκα: Λοιπόν, ξέρεις τι πιστεύω;

Ανδρας: Τι;

Γυναίκα: Ότι κάναμε μεγάλο λάθος.

Ανδρας: Που αλλάξαμε;

Γυναίκα: Ε ναι, δεν έπρεπε.

Ανδρας: Γιατί το λες αυτό;

Γυναίκα: Ε δεν είχαμε εμείς κανένα πρόβλημα. Εννοώ δεν το θέλαμε πραγματικά. Στην ουσία, να τώρα που τα λέμε, είναι σαν να το κάναμε για τους άλλους. Θέλω να πω πως αν ο ένας βρίσκοταν στο περιβάλλον του άλλου μπορεί και να μην είχε αλλάξει.

(παύση)

Γυναίκα: Γαμώτο. Περιβάλλον έπρεπε να αλλάξουμε, όχι εαυτούς γαμώτο.

Ανδρας: Ε καλά, εαυτούς δεν αλλάξαμε, εξωτερικά μόνο είμαστε άλλοι.

Γυναίκα: Ναι, αλλά εγώ νιώθω λίγο άβολα. Δεν ξέρω πώς να κουμαντάρω αυτό το σώμα.

Ανδρας: Καμιά μας δεν ξέρει,σιγά σιγά μαθαίνουμε. Υπομονή.

Γυναίκα: Είσαι πάντως ψυχραιμη.

Ανδρας: Τι άλλο μου μένει να κάνω; Ρίσκαρα σε κάτι και θέλω να το ακολουθήσω.

Γυναίκα: Ναι, ως το τέλος. Όσο πάει..

(παύση)

Ανδρας: Έχεις πολύ ωραία μάτια.

Γυναίκα: Σ' ευχαριστώ πολύ.

Ανδρας: Και τα χέρια σου είναι απαλά.

Γυναίκα: Σ' ευχαριστώ πολύ.

Ανδρας: Αχ πώς μου χαμογελάς!

Γυναίκα: Ευχαριστώ πολύ.

Ανδρας: Και τα μαλλιά σου, τα μαλλιά σου είναι υπέροχα έτσι μακριά και λεία.

Γυναίκα: Ευχαριστώ πολύ.

Άνδρας: Μπορώ να σε φιλήσω;

Γυναίκα: Μπορείς.

Άνδρας: Μπορώ να γίνω το αγόρι σου;

Γυναίκα: Μπορείς.

Άνδρας: Μπορείς να γίνεις το κορίτσι μου;

Γυναίκα: Μπορώ.

(παύση)

Άνδρας: Πώς σε λένε;

Γυναίκα: Τώρα δεν ξέρω, πρέπει ν' αποφασίσω.

Μέρος ΣΤ'

Γυναίκα: Ήθελες να με γνωρίσεις.

Άνδρας: Πολύ.

Γυναίκα: Ορίστε, με γνώρισες.

Άνδρας: Πότε σε γνώρισα;

Γυναίκα: Στο όνειρό σου.

Άνδρας: Πού ξέρεις τι όνειρο είδα;

Γυναίκα: Σ' άκουγα που παραμιλούσες καθώς στριφογυρνούσες στο κρεβάτι.

Άνδρας: Στο όνειρό μου είδα μία γυναίκα κι έναν άντρα.

Γυναίκα: Εγώ ήμουν.

Άνδρας: Ποιος απ' τους δύο;

Γυναίκα: Κι οι τέσσερις μαζί.

Άνδρας: Ποιοι τέσσερις;

Γυναίκα: Σωστά, ποιοι τέσσερις, και λίγους λέω. Είμαι όλα τα πρόσωπα που είδες χθες το βράδυ.

Άνδρας: Είτε γυναίκες είτε άντρες;

Γυναίκα: Δεν είμαι ούτε γυναίκα, ούτε άντρας. Είμαι ένα πρόσωπο. Είμαι ένα πρόσωπο που κυνηγάει την ταυτότητά του ανάμεσα σε άλλα πρόσωπα που κυνηγούν κι αυτά μία ταυτότητα. Είμαι ένα πρόσωπο λευκό, μια μάσκα που περιμένω ένα όνομα.

Άνδρας: Τώρα δεν έχεις όνομα;

Γυναίκα: Πώς δεν έχω. Με λένε αχτίδα που ξεφυτρώνει στη σχισμή, με λένε ανθό που βγήκε απ' τα χαλάσματα, αμυγδαλιά του Ιανουαρίου, άμμο σε παραλία εγκαταλελειμένη, ροδόνερο απάνω σε πλακάκι, πυγολαμπίδα μέσα σε στρατώνα, ρετσίνι κρυμμένο μες στο δάσος. Έχω το όνομα όλων αυτών που θα 'θελα να είμαι. Έχω το όνομα της φύσης μου.